

Arrest

nr. 218 902 van 26 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. PARMENTIER
Lange Van Ruusbroecstraat 76-78
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 september 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 209 765 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 september 2018, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PARMENTIER, die verschijnt voor verzoeker en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 14 februari 2010, in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig door de Belgische autoriteiten afgeleverd visum lang verblijf (type D), aan in België om zijn moeder te vervoegen. Hij wordt op 17 mei 2010 in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

Op 31 maart 2016 maakt verzoeker het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole, omwille van een poging tot diefstal.

Op 21 april 2016 wordt verzoeker onder aanhoudingsmandaat geplaatst door de onderzoeksrechter te Kortrijk. Op 15 juli 2016 wordt verzoeker bij vonnis te Kortrijk veroordeeld tot een werkstraf van 275 uur, een vervangende gevangenisstraf van 30 maanden en een geldboete van 100 euro. Verzoeker biedt zich op 31 mei 2017 aan bij de gevangenis te leper naar aanleiding van de omzetting van de werkstraf naar een gevangenisstraf. Op 14 juli 2017 wordt verzoeker veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden, waarvan 8 maanden met uitstel.

Op 14 december 2017 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot beëindiging van verblijf in toepassing van artikel 44bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 207 388 van 31 juli 2018 het beroep verwerpt.

Op 11 september 2018 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een beslissing van inreisverbod betekend. Tegen het inreisverbod dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) gekend onder het rolnr. 224 709.

Op 12 september 2018 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Op 14 september 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris wederom een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: L.

geboortedatum: (...)1997

geboorteplaats: N'Zerekore

nationaliteit: Guinee

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Sehengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van PZ Gavers op 14/09/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1;

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

- 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kreeg een kans om zijn verblijfsrecht te behouden. Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid. Betrokkene kwam zijn moeder K. M. (ÖV ...) achterna op 14/02/2010 met een visum gezinshereniging. In functie van zijn moeder die ondertussen beschikte over de Belgische nationaliteit verkreeg betrokkene door gezinshereniging ook een onbeperkt recht op verblijf in de vorm van een F- kaart (eerste afgifte op 17/05/2010). Deze F- kaart werd gesupprimeerd op 15/12/2017.

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 10 jaar betekend op 11/09/2018.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde een einde aan het verblijf van betrokkene op 14/12/2017 (betekening op 19/12/2017) omdat betrokkenes gedrag een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging vormt voor fundamentele belangen van de samenleving. Betrokkene diende een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing, maar de RVV verwierp het beroep op 31/07/2018. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een hele waslijst aan pv's die leidden tot twee veroordelingen. Hij werd tweemaal definitief veroordeeld:

door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15/07/2016 veroordeeld tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten)

- door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 14/07/2017 tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg.

Hij maakt het voorwerp uit van volgende pv's:

- PV.KO.45.L 1.02265715 bedreiging (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.20.L 1.02468515 oplichting (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00212416 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L 1.00243616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO. 11 .L6.00050316 afpersing (PZ GAVERS, 2016)
- PV. KO.11.L2.00379416 zware diefstal (PZ RHIO, 2016)
- PV.KO.43 .L1.00705216 opzettelijk slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO. 12;L 1.00640416 gewone diefstal (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12.L2.00444916 gewone diefstal (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.43.L1.01632816 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.41.L 1.01632716 weerspanningheid (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.LI.01636916 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L2.01279616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO. 18.L6.00393117 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.KO.18.L1.00359617 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.IE.43.L1.00754617 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ ARRO leper, 2017)
- PV.GE.12.L1.03255217 winkeldiefstal (PZ GENT, 2017)

- PV. VU.18.L3.00340917 diefstal (PZ Westkust, 2017)
- PV.K0.43.00171717 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2017)

Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Het opleggen van een termijn voor vrijwillig vertrek is daarom uit den boze. Gezien het gevaar dat betrokkene vormt voor de samenleving en haar burgers, is het gepast om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Een vasthouding in afwachting van repatriëring is in dit geval een gepaste maatregel.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F. A. S. (°x1973) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij kan hiervan de opheffing of opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I. R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht. Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen.

Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is 8 jaar in België, maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen.

Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opving en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terugkan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde.

Hij vermeldt verder dat hij daar geen toekomst heeft. Hij geeft verder geen uitleg waarom dit zo zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 aan de politie van PZ Gavers dat hij een tekort aan suikers heeft en een tekort aan witte bloedcellen. Zijn medische toestand zal verder onderzocht en opgevolgd worden in het gesloten centrum van Merksplas. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wannéér de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Risico op onderduiken;

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene kreeg een kans om zijn verblijfsrecht te behouden. Op 02/06/2017 werd hem immers een waarschuwing betekend dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Betrokkene nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren. Hieruit kan de onwil om mee te werken met de autoriteiten worden afgeleid. Betrokkene kwam zijn moeder K. M. (OV ...) achterna op 14/02/2010 met een visum gezinshereniging. In functie van zijn moeder die ondertussen beschikte over de Belgische nationaliteit verkreeg betrokkene door gezinshereniging ook een onbeperkt recht op verblijf in de vorm van een F- kaart (eerste afgifte op 17/05/2010). Deze F- kaart werd gesupprimeerd op 15/12/2017.

5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk

Betrokkene kreeg een inreisverbod van 10 jaar betekend op 11/09/2018.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelde een einde aan het verblijf van betrokkene op 14/12/2017 (betekening op 19/12/2017) omdat betrokkenes gedrag een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging vormt voor fundamentele belangen van de samenleving. Betrokkene diende een beroep in bij de RW tegen deze beslissing, maar de RW verwierp het beroep op 31/07/2018. Betrokkene maakt het voorwerp uit van een hele waslijst aan pv's die leidden tot twee veroordelingen. Hij werd tweemaal definitief veroordeeld:

door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 15/07/2016 veroordeeld tot een werkstraf die later werd omgezet in een gevangenisstraf van 30 maanden voor diefstal met verzwarende omstandigheden (inbraak, met geweld, meer dan twee personen, vertoon van wapens, voertuig om te vluchten)

- door de correctionele rechtbank van Kortrijk op 14/07/2017 tot 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg.

Hij maakt het voorwerp uit van volgende pv's:

- PV.KO.45.L1.02265715 bedreiging (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.20.L1.02468515 oplichting (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.LI.00212416 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.00243616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.11.L6.00050316 afpersing (PZ GAVERS, 2016)
- PV. KO. 11 .L2.00379416 zware diefstal (PZ RHIO, 2016)
- PV.KO.43.LI .00705216 opzettelijk slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.12;L1.00640416 gewone diefstal (PZ VLAS, 2016)
- PV .KO.12.L2.00444916 gewone diefstal (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.43.L1.01632816 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.41.LI .01632716 weerspanningheid (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L1.01636916 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2016)
- PV.KO.43.L2.01279616 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ RIHO, 2016)
- PV.KO.18.L6.00393117 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.KO.18.LI.00359617 diefstal (PZ GAVERS, 2017)
- PV.IE.43.L1.00754617 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ ARRO Ieper, 2017)
- PV.GE.12.L1.03255217 winkeldiefstal (PZ GENT, 2017)
- PV. VU. 18.L3.00340917 diefstal (PZ Westkust, 2017)
- PV.KO.43.00171717 opzettelijke slagen en verwondingen (PZ VLAS, 2017)

Uit het gewelddadige/bedrieglijke/recidiverende karakter van deze feiten leiden we af dat betrokkene een gevaar vormt voor de samenleving. Het opleggen van een termijn voor vrijwillig vertrek is daarom uit den boze. Gezien het gevaar dat betrokkene vormt voor de samenleving en haar burgers, is het gepast om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Een vasthouding in afwachting van repatriëring is in dit geval een gepaste maatregel.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K. M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F. A. S. (°x1973) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit. Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij kan hiervan de opheffing of opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen terzake om zijn familie in België te komen bezoeken .Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I. R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht. Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen.

Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging mét zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is 8 jaar in België, maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen. Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opving en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut.

Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 10/09/2018 aan de politie van Pz Gavers dat hij niet terugkan naar Guinee omdat hij daar niemand meer kent en zijn hele familie in België woont. We toonden eerder al aan dat hij waarschijnlijk nog wel iemand kent in Guinee vermits hij daar zonder moeder van zijn 3de tot 10de levensjaar verbleef en pas op zijn 13de zijn moeder achterna reisde. Hij vermeldt verder dat hij daar geen toekomst heeft. Hij geeft verder geen uitleg waarom dit zo zou zijn. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 aan de politie van PZ Gavers dat hij een tekort aan suikers heeft en een tekort aan witte bloedcellen. Zijn medische toestand zal verder onderzocht en opgevolgd worden in het gesloten centrum van Merksplas. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de Uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of hij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

*Vasthouding
(...)"*

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij hoogdringendheid. De Raad verwerpt bij arrest nr. 209 765 van 20 september 2018 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° en 12° en artikel 7, tweede lid, de artikelen 44bis t.e.m. 44septies en 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 41, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, van het beginsel *audi alteram partem*, van het rechtszekerheids-, redelijkheids-, en vertrouwensbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstrueren van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“WAT BETREFT HET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN HET ONTBREKEN VAN EEN TERMIJN VOOR VRIJWILLIG VERTREK

Verwerende partij verwijst naar artikel 7, alinea 1 Vreemdelingenwet voor het nemen van het bevel, meer bepaald:

1°: wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

3°: wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

12°: wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Het bevel verwijst verder naar artikel 74/14 §3, 1° en 3° vreemdelingenwet, met name het risico op onderduiken en het zogenaamde gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid, in verband met het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Er wordt afgeweken van de normale termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, en er wordt geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

Er zou een risico bestaan op onderduiken, en verzoeker zou een gevaar voor de openbare orde zijn.

Eerste onderdeel, wat betreft de verwijzing naar de Vreemdelingenwet,

Bestreden beslissing verwijst naar art. 74/14, §3, 3° Vw als zijnde " de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Echter art. 74/14, §3, 3° Vw. luidt sinds de wijziging van de wet van 24 februari 2017 (inwerkingtreding op 29 april 2017) als volgt:

" 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;"

Verweerder verwijst dus naar een de bepalingen van een rechtsgrond die sinds 29 april 2017 niet langer van toepassing zijn. Dergelijk besluitvorming is reeds onzorgvuldig.

Verwerende partij weigert verder blijkbaar te verwijzen naar de relevante artikelen met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten voor familieleden van Unieburgers en Belgen, nl. artikel 44bis §§1 en 4 t.e.m. 44septies Vreemdelingenwet:

"Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

"Art. 44ter. Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven aan een burger van de Unie of zijn familielid, vermeldt de termijn binnen welke hij het grondgebied van het Rijk moet verlaten. Behalve in naar behoren aangetoonde dringende gevallen, mag deze termijn niet korter zijn dan een maand te rekenen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

De in het eerste lid bedoelde termijn kan door de minister of zijn gemachtigde worden verlengd wanneer:

1° de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen deze termijn, of

2° de omstandigheden die specifiek zijn voor de situatie van de betrokkene dit rechtvaardigen.

De aanvraag voor een verlenging van de termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten moet door de burger van de Unie of zijn familielid worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde."

" Art 44quater. Zolang de in artikel 44ter bedoelde termijn loopt, mag de burger van de Unie of zijn familielid niet gedwongen worden verwijderd.

Om elk risico op onderduiken tijdens de in artikel 44ter bedoelde termijn te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad."

"Art. 44quinquies. § 1. De minister of zijn gemachtigde neemt alle nodige maatregelen tot uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten wanneer:

1 ° aan de burger van de Unie of zijn familielid geen termijn is toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

2° de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk niet heeft verlaten binnen de termijn die hem is toegestaan;

3° de burger van de Unie of zijn familielid, voordat de toegestane termijn om het grondgebied van het Rijk te verlaten is verstreken, een risico op onderduiken vormt, de opgelegde preventieve maatregelen niet heeft nageleefd of een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. Wanneer de burger van de Unie of zijn familielid zich verzet tegen zijn verwijdering of een risico op gevaar vormt tijdens zijn verwijdering, wordt er overgegaan tot zijn gedwongen terugkeer, zo nodig onder begeleiding. Er mogen dan dwangmaatregelen tegen hem worden gebruikt, met naleving van de artikelen 1 en 37 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.

Wanneer de verwijdering wordt uitgevoerd door de lucht, worden de maatregelen genomen overeenkomstig de aan Beschikking 2004/573/EG gehechte gemeenschappelijke richtsnoeren voor verwijdering door de lucht.

§ 3. De Koning duidt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de instantie aan die belast is met de controle op de gedwongen terugkeer en bepaalt de nadere regels van deze controle. Deze instantie is onafhankelijk van de overheden bevoegd voor de verwijdering

Art. 44sexies. Wanneer de specifieke omstandigheden van het geval dit rechtvaardigen, kan de minister of zijn gemachtigde de verwijdering tijdelijk uitstellen. Hij deelt dit mee aan de betrokkene.

Om elk risico op onderduiken te vermijden, kan de burger van de Unie of zijn familielid worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning is gemachtigd deze maatregelen te bepalen bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de burger van de Unie of zijn familielid een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren."

" Art. 44septies. § 1. Indien redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid het vereisen en tenzij andere, minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kunnen de burgers van de Unie en hun familieleden, met de bedoeling de uitvoering van de maatregel tot verwijdering te garanderen, worden vastgehouden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan evenwel de duur van deze vasthouding telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen zijn ondernomen binnen zeven werkdagen na de vasthouding van de burger van de Unie of zijn familielid, wanneer zij met de vereiste zorgvuldigheid worden voortgezet en wanneer de effectieve verwijdering van de betrokkene binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een eerste verlenging kan de beslissing om de duur van de vasthouding te verlengen alleen door de minister worden genomen.

Na vijf maanden moet de burger van de Unie of zijn familielid in vrijheid worden gesteld. In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de vasthouding telkens met een maand worden verlengd, evenwel zonder dat de totale duur van de vasthouding meer dan acht maanden mag bedragen.

§ 2. De burger van de Unie of zijn familielid, bedoeld in paragraaf 1, kan beroep instellen tegen de beslissing tot vasthouding die jegens hem is genomen, overeenkomstig de artikelen 71 en volgende."

De geciteerde artikelen uit Titel II AANVULLENDE EN AFWIJKENDE BEPALINGEN BETREFFENDE BEPAALDE CATEGORIEËN VAN VREEMDELINGEN zijn ingevolge artikel 40ter §2 ook van toepassing op verzoeker:

"Art. 40ter.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Deze aanvullende en afwijkende bepalingen primeren boven de algemene bepalingen van Titel I en titelll quater Vreemdelingenwet

Verwerende partij heeft de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Tweede onderdeel, wat betreft de bedreiging van de openbare orde,

Verder wordt in de bestreden beslissing in het onderdeel over 'risico op onderduiken' door verwerende partij een poging gedaan de bedreiging/ het gevaar van de openbare orde door verzoeker te duiden.

Verwerende partij verwijst naar twee veroordelingen:

- 15.07.2016 diefstal met verzwarende omstandigheden, correctionele rechtbank Kortrijk: werkstraf, later gevangenisstraf 30 maanden

- 14.07.2017 slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg, correctionele rechtbank Kortrijk: 12 maanden gevangenis met gedeeltelijk uitstel

Er wordt ook een lijst van PV's geciteerd, waarvan het merendeel uit 2016. De loutere opstelling van een proces-verbaal zegt niets over het gedrag van verzoeker. Een proces-verbaal is immers een transcriptie van de vaststellingen door een politieambtenaar. Er wordt -in tegenstelling tot wat verweerder stelt- nergens verwezen naar het concrete gedrag van verzoeker, zodat niet kan worden besloten dat zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er blijkt ook uit de opsomming van de zogenaamde openbare orde-schendingen van verzoeker dat er actueel, sinds augustus 2017 geen veroordelingen of PV's meer zijn opgemaakt jegens verzoeker. Dit had verwerende partij moeten beoordelen in het licht van de zeer jonge leeftijd van verzoeker, en rekening houdende met het feit dat hij zich heeft voorgenomen én heeft getoond dat hij na het uitzitten van straf in gevangenschap niet meer in aanraking met het gerecht of politie zal komen. Daartoe heeft verzoeker zijn studies van sportbegeleider terug opgenomen: hij heeft sinds het verlaten van de gevangenschap -tot de opsluiting door verwerende partij- geen lesdag gemist; bovendien beheerst verzoeker zijn agressie via sport bij (...) in Oudenaarde.

De opgegeven motieven zijn bijgevolg niet afdoende.

Met deze motivering gaat verweerder eraan voorbij dat hij dient aan te tonen waarom hij een bedreiging is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Een 'bedreiging of gevaar vormen voor de openbare orde' veronderstelt een zwaardere bewijslast en strengere motiveringsplicht dan 'geacht worden de openbare orde te kunnen schaden'. Verweerder voldoet niet aan deze motiveringsplicht.

De motivering van de bestreden beslissing laat verzoeker niet toe te begrijpen in welke mate verzoeker, die zijn straf heeft uitgezeten en op een nieuw elan verder leeft, een nieuw risico voor gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken.

Dit maakt op zich reeds een schending uit van de formele motiveringsplicht.

In tweede instantie betwist verzoeker dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

De notie openbare orde dient immers in het licht van de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie te worden beoordeeld:

Zie o.a. het recente arrest nr. 200 476 van 28 februari 2018 (eigen onderlijningen):

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip "openbare orde" in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C554/13. In dit arrest beklemtoont het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: "Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41)." Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

De eerste bestreden beslissing en het administratief dossier bevatten geen informatie waaruit redelijkerwijze blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Nochtans komt het aan de gemachtigde toe, die toepassing wenst te maken van artikel 74/14, § 3. 3° van de Vreemdelingenwet om duidelijk aan te geven, na een individueel onderzoek, waarom de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Een appreciatiebevoegdheid moet steeds worden uitgeoefend op grond van toereikende beweegredenen, wat in de eerste plaats veronderstelt dat er beweegredenen bestaan en dat dit bestaan bewezen kan worden. Bijgevolg behoorde het verweerder om in het administratief dossier met de meeste precisie en volledigheid, duidelijkheid te verschaffen

over de redenen waarop hij zich baseert om in de bestreden beslissing te besluiten dat de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.282).

Gezien voorgaande vaststellingen maakt verzoeker een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. De motieven van de bestreden beslissing zijn immers niet afdoende draagkrachtig."

Er kan ook in het geval van verzoeker geen actueel gevaar voor de openbare orde worden vastgesteld. Het gedrag van verzoeker is integendeel significant verbeterd door het uitzitten van zijn straf.

Verzoeker verwijst ook naar de uitlatingen in de media van verwerende partij, bij monde van Staatssecretaris Francken, over illegalen die werden opgesloten in Merksplas, en vervolgens weer werd vrijgelaten:

"Ze zijn gestraft voor hun criminele feiten en hebben hun straf uitgezeten, al dan niet met voorwaardelijke invrijheidsstelling. Dat kan ik niet genoeg benadrukken. Ik ben geen rechter, justitie heeft hen berecht, dat is niet mijn zaak.'

Of die mensen effectief ooit in een gevangenis hebben gezeten, is evenmin mijn zaak, zegt de staatssecretaris. Dat is de bevoegdheid van het gevangeniswezen. "

www.standaard.be. Francken: we hebben 32 veroordeelden laten gaan" 17.09.2018, geconsulteerd via http://www.standaard.be/cnt/dmf20180917_03751139

In feite benadrukt de staatssecretaris hier dat door het uitzitten van zijn straf voor de veroordelingen, er niet automatisch een verband is met een gevaar voor de openbare orde is. Verzoeker wenst dit herhaald te zien. Zijn daden zijn door politieambtenaren vastgesteld via PV's en door de gerechtelijke macht beoordeeld; verzoeker heeft zijn straf uitgezeten. Verzoeker stelt geen gedrag meer waarmee hij geacht wordt de openbare orde of nationale veiligheid te kunnen schaden. Verzoeker vormt geen bedreiging voor de openbare orde, minstens zijn er geen actuele aanwijzingen om dat te kunnen besluiten. Het individueel onderzoek naar de persoonlijke gedragingen is niet gevoerd; de loutere vaststelling van twee veroordelingen (zonder rekening te houden met de straf) heeft ertoe geleid dat verzoeker automatisch als een gevaar voor de openbare orde wordt gezien.

Het moge duidelijk zijn dat er op geen enkel moment is aangetoond of kon aangetoond worden dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Hij is twee keer veroordeeld, zat zijn straf uit en sindsdien zijn er geen klachten ingediend of processen-verbaal opgesteld.

Bovendien creëert artikel 74/14 §3, 1° en 3° een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid; er 'kan' afgeweken worden van de termijn van dertig dagen, maar dit is geen verplichting. Dit houdt dan ook in dat een concrete, specifieke en afdoende motivering vereist is. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert de quasi automatische toepassing.

Bovendien wijst verzoeker op het feit dat hij een dag na zijn eerste vasthouding, gemotiveerd door een bijlage 13septies gebaseerd op het 'gevaar voor de openbare orde' dat hij zou betekenen, is vrijgelaten. Blijkbaar oordeelde verwerende partij alsnog dat hij GEEN gevaar vormt voor de samenleving, om daar bij huidige bestreden beslissing op terug te komen. De daden en woorden van verwerende partij zijn tegenstrijdig. Ook om die reden kan de motivering wat betreft de openbare orde niet worden aangenomen.

Derde onderdeel, wat betreft het risico op onderduiken,

Verwerende partij meent dat verzoeker riskeert onder te duiken. Dat deze bewering een loutere bewering is, en totaal niet aan de praktijk getoetst, blijkt uit het feit dat verwerende partij in vijf dagen tot twee keer toe verzoeker op zijn thuisadres, bij zijn Belgische moeder van wie hij ten laste is, heeft aangetroffen en kunnen arresteren. Van onderduiken is geen sprake. De motivering faalt.

Onder 'risico op onderduiken' staat er verder, zonder verwijzing naar een rechtsgrond,

3°Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

5°de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk.

Verzoeker verwijst opnieuw naar de uiteenzetting over het risico op onderduiken en stelt dat hij dus wel degelijk meewerkt met de overheden.

- Heeft niet meegewerkt met de overheden

Verweerder stelt dat er een risico op onderduiken is omwille van het feit dat verzoeker 'niet heeft meegewerkt met de overheden'. Dergelijke motivering is weinig overtuigend en onvoldoende in het licht van rechtspraak van Uw Raad.

Zie arrest van Uw raad nr. 202 783 van 20 april 2018 (eigen onderlijning):

De eerste zinsnede van deze bepaling stelt dat het in paragraaf 1, 11° Vreemdelingenwet bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en dat het na een individueel onderzoek en op basis van één of meer volgende objectieve criteria moet worden vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de memorie van toelichting bij de definitie van 'risico op onderduiken' wordt hierover nog het volgende gesteld:

"De inleidende zinnen van paragraaf 2 voorzien procedurele garanties die de brede discretionaire bevoegdheid waarover de bestuursoverheid beschikt om het (significant) risico op onderduiken te beoordelen beperken. Er wordt voorzien dat het bestaan van een actueel en reëel risico op onderduiken geval per geval en op basis van een of meerdere objectieve criteria die in deze paragraaf opgesomd worden, beoordeeld wordt. Het objectief criterium of de objectieve criteria die in aanmerking worden genomen, zullen dus op zich alleen niet volstaan om het bestaan van een dergelijk risico vast te stellen. Er wordt gepreciseerd dat er in het kader van deze beoordeling rekening zal moeten worden gehouden met alle specifieke omstandigheden van het geval, om zo te vermijden dat er automatisch kan worden geconcludeerd dat een (significant) risico op onderduiken bestaat omdat een of meerdere feiten die op de lijst vermeld worden, aanwezig zijn. Deze vereisten vloeien rechtstreeks voort uit de Europese definitie van het risico op onderduiken in artikel 3, 7), van de richtlijn 2008/115/EG en in artikel 2, n), van de verordening nr. 604/2013/EU. Er werd ook rekening gehouden met de richtlijnen in het Terugkeerhandboek en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie met name arrest Sagor, C-430/11, EU:C:2012:777, punt 41; arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punten 65 tot 74). Zo is het mogelijk dat het (significant) risico op onderduiken in een bepaald geval op basis van een of meerdere feiten kan worden vastgesteld, terwijl dezelfde feiten het in een ander geval niet mogelijk maken om te concluderen dat dit (significant) risico bestaat, en dit omdat de omstandigheden van deze twee individuele gevallen anders zijn. Deze omstandigheden kunnen met name verbonden zijn met het gezinsleven van de betrokkene, zijn gezondheidstoestand, zijn leeftijd, zijn persoonlijkheid of zijn gedrag. Om te bepalen of er al dan niet een (significant) risico op onderduiken bestaat zal de bevoegde overheid elke individuele situatie in haar totaliteit moeten onderzoeken." (Pari. St., Kamer, 2016-17, DOC 54 2548/001, 19.)

Verzoeker gaat naar school, en is ten laste van zijn Belgische moeder. Zijn gezinsleden, zijn allen Belgen. Zij wonen allen op de (...) te Harelbeke. Verzoeker werd ook tot twee keer toe op dit adres aangetroffen door de politiediensten.

Nergens is er een reden om aan te nemen dat hij zou onderduiken. Verzoeker is opgegroeid in België en heeft niks te zoeken in een andere staat. Zijn hele familie woont in België.

Bovendien zet de bestreden beslissing nergens daadwerkelijk uiteen waarom er in casu een risico op onderduiken zou bestaan. De loutere vermelding dat er een risico op onderduiken bestaat, volstaat uiteraard niet.

Tot slot wijst verzoeker naar de definitie in artikel 1, 11° Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich op 'objectieve en ernstige elementen' dient te baseren om te besluiten tot een risico op onderduiken.

De vaststelling dat verzoeker niet heeft meegewerkt met de overheden (wat dat ook mag inhouden), maakt een stereotiepe motivering uit die in geen geval blijkt kan geven van een zorgvuldig onderzoek naar dergelijke ernstige en objectieve elementen.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een grondig onderzoek had gevoerd dan had zij verzoeker reeds uitgebreid gehoord in het kader van de besluitvormingsprocedure die tot de bestreden verwijderingsmaatregel heeft geleid en hadden zij kunnen en moeten weten dat verzoeker op zijn vaste adres woonde, samen met zijn moeder en zussen en dat hij zich geenszins trachtte te onttrekken maar net in alle rust zijn schooljaar wil afwerken en aan het werk wil.

De motivering in de bestreden beslissing wat betreft het risico op onderduiken faalt.

Vierde onderdeel, wat betreft het inreisverbod,

Zoals onder feiten geschetst, werd op 11 september 2018 aan cliënt een inreisverbod betekend. Dit inreisverbod werd met een verzoekschrift tot annulatie van 25.09.2018 bestreden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en is dus nog niet definitief. De verwijzing naar het inreisverbod is dus voorbarig en onzorgvuldig.

Bovendien is de hele gang van zaken strijdig met het vertrouwensbeginsel: aan verzoeker wordt op 11 september 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en op dezelfde dag een inreisverbod. Vervolgens wordt dat bevel de facto opgeheven, door verzoeker vrij te laten. Op 14 september 2018 wordt de bestreden beslissing genomen, en plots wordt het inreisverbod als extra motiveringsgrond voor het nemen van het bevel en voor het risico voor het onderduiken gebruikt.

Hiermee lijkt verwerende partij vooral haar eigen onnavolgbare praktijken te willen legitimeren en zich te willen indekken. Door verzoeker te willen vasthouden, vervolgens los te laten en dan opnieuw vast te zetten, is de interne logica zoek. Het gebruiken van een nog niet vaststaand inreisverbod als extra legitimatie voor een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn van vrijwillig vertrek, vlak nadat verzoeker door Dienst Vreemdelingenzaken zelf op vrije voeten werd gesteld getuigt van een tegenstrijdigheid tussen beslissingen en daden.

Het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Vijfde onderdeel, wat betreft het hoorrecht,

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C- 349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De administratieve overheden van een lidstaat moeten hoorrecht voorzien telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Volgens de Raad van State veronderstelt een maatregel die de belangen van een persoon ernstig aantast of benadeelt, dat de betrokkene voorafgaandelijk gehoord wordt.

In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13).

Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18-12- 2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de bestreden beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoeker eventuele relevante informatie kan overmaken. De Verblijfswet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden.

Bij het nemen van bestreden beslissing is verzoeker NIET gehoord. Dat op bladzijde 1 & 7 van de bestreden beslissing staat dat betrokkene verklaart voorafgaandelijk deze beslissing gehoord te zijn, is dan ook een flagrante onwaarheid. Er is geen ingevuld administratief verslag noch een formulier hoorrecht aan te treffen in het administratief dossier.

Verzoeker had kunnen wijzen op de dubieuze gang van zaken: op 11/09/2018 wordt hij vastgehouden wegens een zagezegd gevaar voor de openbare orde, op 12/09/2018 wordt hij vrijgelaten - verwerende partij gaf met haar daden aan dat ze inzagen dat verzoeker geenszins een gevaar voor de openbare orde is- en op 14/09/2018 wordt hij opnieuw vastgehouden. Verzoeker had hierover gehoord moeten worden en onder meer kunnen wijzen op het feit dat hij geenszins is ondergedoken, maar gewoon terug naar huis ging na vrijlating, waar verwerende partij hem heeft aangetroffen.

Indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn geweest, had cliënt kunnen opwerpen dat hij GEEN GEVAAR VOOR DE OPENBARE ORDE IS, dat hij zijn straf voor de veroordelingen heeft uitgezeten, dat zijn justitieassistent hem een zeer goed rapport bezorgde, dat hij na zijn strafeinde geen feiten meer pleegde en dat er evenmin PV's werden opgesteld. Bovendien heeft verzoeker via sport bij (...) geleerd zijn energie te kanaliseren. Verzoeker gaat daarnaast nog naar school, namelijk het zesde jaar in de richting sportbegeleider in Oudenaarde.

Deze verklaringen hadden wel degelijk een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing: de al te gemakkelijk beoordeling dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of de samenleving en/of 'door zijn gedrag 'geacht' wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden wordt hierdoor ontkracht.

Zesde onderdeel, wat betreft het recht op familieleven en privéleven van verzoeker en de proportionaliteitsafweging,

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67). Verzoeker heeft in het eerste onderdeel van dit middel het ontbreken van een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde uiteengezet en wenst hier naar die uiteenzetting te verwijzen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeu nesse/Nederland (GK), § 106-107).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst er samen met de verzoekende partij op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn van de Terugkeerrichtlijn.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, onder meer van het hoger belang van het kind, en dit bij "het nemen van" en dus in de besluitvormingsprocedure die leidt tot een beslissing tot verwijdering.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden bijlage 13septies een verwijderingsmaatregel uitmaakt.

Hierboven is uiteengezet dat artikel 44bis van toepassing is op verzoeker.

"Art. 44bis. § 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Het is duidelijk dat artikel 44bis §4 Vreemdelingenwet de meest gedetailleerde belangenafweging vereist. De bijzondere regeling primeert bovendien boven de algemene regeling (principe lex specialis derogat legi generali).

In de bestreden beslissing is dit toepasselijke wetsartikel evenwel zelfs niet vermeld, noch is de leeftijd, economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk of de mate waarin hij bindingen heeft met Guinee mee in de beoordeling genomen.

In casu gaat het over een jongeman van 20 jaar, die sinds zijn 12 jaar legaal in België verblijft, van wie de hele familie in België woont en Belg is geworden, die hier nog school loopt en die zijn veroordelingen heeft uitgezeten en heeft aangetoond geen strafbare feiten meer te begaan sinds een jaar. Verzoeker wijst erop dat zowel zijn gezinsleven als zijn privéleven zich sinds zijn tienerjaren volledig in België afspeelt. Verzoeker vermeldt ook dat zijn land van nationaliteit Guinee is, maar dat hij er enkel als kind heeft gewoond en er zonder netwerk of familie zou moeten zien te overleven.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden (SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012)

In eerste instantie wordt opgemerkt dat artikel 8 EVRM op zich zijn geschonden. Minstens is het geschonden in samenlezing met het niet respecteren van de hoorplicht (zie hierboven).

Zoals de hierboven aangehaalde rechtspraak verduidelijkt is er een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. De staat dient hierbij een adequate belangenafweging (fair balance toets) te doen.

Art. 74/13 Vw. stelt duidelijk en ondubbelzinnig dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hoewel verweerder stelt dat er aan de vereisten van art. 74/13 Vw. is voldaan, is dit louter een formele vermelding.

Hij heeft immers niet effectief rekening gehouden met het gezins- en familieleven noch het privéleven van verzoeker, in de zin van de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens omtrent art. 8 EVRM.

Verweerder is op de hoogte van het gezinsleven van verzoeker. Verweerder verwijst in bestreden beslissing naar zijn Belgische moeder, halfzussen, stiefvader en halfbroers; er wordt gesteld dat verzoeker verondersteld wordt als meerderjarige niet afhankelijk te zijn van zijn ouders - als het hoorrecht was gerespecteerd, dan had verzoeker kunnen opwerpen dat hij wél ten laste van zijn moeder is, daar hij nog school loopt (zesde middelbaar sportbegeleider).

Er is actueel ontegensprekelijk sprake van uitzonderlijke omstandigheden, waarin er over het samenblijven van het gezin moet worden gewaakt en waarin verzoeker ten laste is van zijn moeder.

Verweerder betwist niet dat er sprake is van een gezinsleven maar voert geen daadwerkelijke fair balance toets uit waarbij er een billijke afweging wordt gemaakt tussen de belangen de staat en van het individu. Zo is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker een twintigjarige is die zeven jaar van zijn leven in België doorbracht, die ten laste van zijn moeder is en in het zesde middelbaar sportbegeleider zit op het Centrum voor Werk en Leren (voetbalschool) te Oudenaarde.

De bestreden beslissing toont een totaal gebrek aan afdoende proportionaliteitsafweging tussen het privéleven en het gezins- en familieleven van verzoeker, zijn afhankelijkheid van zijn Belgische moeder en zijn duurzame lokale verankering en de zagezegde redenen van openbare orde, die minstens niet actueel, werkelijk of ernstig zijn.

Artikelen 44bis en 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM zijn geschonden.

WAT BETREFT DE TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

Conform het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 moet de beslissing tot terugleiding als een afzonderlijke beslissing worden beschouwd.

Verzoeker verwijst naar wat in dit verband gesteld is met betrekking tot het bevel in de eerste zes onderdelen van het enige middel. Deze onderdelen en argumenten dienen hier volledig herhaald te worden, daar verwerende partij het bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek en de beslissing tot terugleiding van een identieke motivering voorziet.

Ook de beslissing tot terugleiding moet om die redenen vernietigd worden.”

3.2. Bespreking

3.2.1 In het eerste onderdeel van het middel citeert verzoeker het motief met betrekking tot artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, met name “*de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. Evenwel luidt artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet als volgt: “§ 3. *Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien: 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*” Verweerder verwijst dus naar een bepaling die sinds 29 april 2017 niet meer van toepassing is.

3.2.2 Verzoeker kan worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een oude bepaling die niet meer van toepassing is. Evenwel betreft dit onderdeel van het motief de reden waarom de beslissing gepaard ging met de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten en de onmiddellijke terugleiding naar de grens. Verzoeker is ondertussen vrijgesteld en dit wordt bevestigd door de raadvrouw van verzoeker ter terechtzitting. Verzoeker heeft aldus geen belang meer bij zijn kritiek op het motief dat hem geen termijn werd gegeven om het grondgebied te verlaten, nu verzoeker is vrijgelaten en thans zich nog steeds op het grondgebied bevindt. Dezelfde opmerking geldt voor de kritiek dat verweerder niet heeft verwezen naar de artikelen met betrekking tot verwijdering van familieleden van Belgen, zijnde artikel 44*bis* e.v. van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker betoogt dat hem een termijn van een maand diende te worden verleend om het grondgebied te verlaten, stelt de Raad vast dat verzoeker heden nog steeds op het grondgebied verblijft en de termijn van een maand ruimschoots overschreden is, waardoor dit onderdeel van het middel niet dienstig is. De schending van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht is niet aannemelijk gemaakt.

3.2.3 In het tweede onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd dat hij door zijn persoonlijk gedrag een daadwerkelijk en actueel gevaar of bedreiging vormt voor de openbare orde. Er wordt slechts verwezen naar twee veroordelingen en een aantal proces-verbalen waaruit blijkt dat er sinds augustus 2017 geen veroordelingen of PV's meer zijn opgemaakt. Uit de motivering blijkt niet in welke mate hij, die zijn straf heeft uitgezeten en op een nieuw elan verder leeft, een nieuw risico voor gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken. Verzoeker betwist dat hij ‘actueel een gevaar’ uitmaakt voor de openbare orde. Verzoeker wijst er ook op dat hij is vrijgelaten en dit tegenstrijdig is met het feit dat hij geacht wordt actueel een gevaar uit te maken voor de openbare orde.

3.2.4 Vooreerst merkt de Raad op, los van de vraag of verweerder in alle redelijkheid kon stellen dat de verzoeker geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden nu hij twee strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen en er lastens hem een waslijst aan PV's werd opgesteld, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ook verwijst naar artikel 7, al. 1, 1° van de vreemdelingenwet en naar het gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit wordt niet betwist door de verzoeker. Dit motief volstaat op zich reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de kritiek van de verzoeker slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing, te meer nu verzoeker is vrijgelaten.

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het begrip “openbare orde” in het kader van de Terugkeerrichtlijn relevant, met name het arrest van 11 juni 2015, Zh en O met nummer C-554/13. In dit arrest beklemt het Hof dat de algemene regel is dat een derdelander een passende termijn krijgt om vrijwillig gevolg te geven aan de uit het terugkeerbesluit voortvloeiende verplichting tot terugkeer (punt 44). Het Hof vervolgt dat artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat slechts in bijzondere omstandigheden, zoals wanneer er sprake is van een gevaar voor de openbare orde, de lidstaten een termijn voor vrijwillig vertrek kunnen vaststellen die korter is dan zeven dagen, en zelfs ervan kunnen afzien een dergelijke termijn toe te kennen (zie in die zin arrest El Dridi, C 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 37). Het Hof van Justitie geeft ook aan dat een lidstaat, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat moet zijn aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (punt 46). In punt 49 van dit arrest stelt het Hof dat: “*Ten slotte dienen de lidstaten er volgens overweging 6 van richtlijn 2008/115 voor te zorgen dat het beëindigen van illegaal verblijf van derdelanders volgens een billijke en transparante procedure geschiedt. Deze overweging vermeldt tevens dat, overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen van de Unie, besluiten die krachtens die richtlijn worden genomen, per geval moeten worden vastgesteld en op objectieve criteria moeten berusten, die zich niet beperken tot het loutere feit van illegaal verblijf (zie arrest Mahdi, C-146/14 PPU, EU:C:2014:1320, punt 40). In het bijzonder moet, zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, het evenredigheidsbeginsel tijdens alle stappen van de bij die richtlijn ingestelde terugkeerprocedure worden geëerbiedigd, daaronder begrepen de fase*

van het terugkeerbesluit, in het kader waarvan de betrokken lidstaat zich moet uitspreken over de toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek uit hoofde van artikel 7 van die richtlijn (zie in die zin arrest *El Dridi*, C-61/11 PPU, EU:C:2011:68, punt 41).” Vervolgens concludeert het Hof dat een lidstaat het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van Terugkeerrichtlijn per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. Het Hof stelt dat daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, op zich geen rechtvaardiging kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd een gevaar voor de openbare orde te zijn in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn.

Aldus blijkt dat een overtreding van een strafbepaling weliswaar in strijd is met de openbare orde maar dit niet betekent dat elke overtreding automatisch ook een gevaar voor de openbare orde oplevert. Hieruit volgt dat bij gevaar voor de openbare orde ‘naast de versterking van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast’.

In casu leidt verweerder het bestaan van een bedreiging voor de openbare orde af uit het gegeven dat verzoeker werd veroordeeld tot 30 maanden gevangenisstraf voor diefstal met verzwarende omstandigheden en tot 12 maanden gevangenisstraf met gedeeltelijk uitstel voor slagen en verwondingen met werkonbekwaamheid tot gevolg. Daarnaast somt verweerder 19 PV's op die lastens de verzoeker werden opgesteld voor bedreiging, oplichting, acht keer voor opzettelijke slagen en verwondingen, afpersing, zware diefstal, zes keer voor diefstal en weerspanningheid. Verweerder wijst op het gewelddadige, bedrieglijke en recidiverende karakter van deze feiten.

Verzoeker wijst op de ‘nieuwe weg’ die hij is ingeslagen sedert het uitzitten van zijn gevangenisstraf en er jgens hem sinds augustus 2017 geen PV's meer zijn opgesteld.

Waar verzoeker stelt sedert meer dan één jaar geen veroordelingen of PV's te hebben opgelopen, gaat hij er met zijn betoog aan voorbij dat hij in die periode voor een deel van zijn vrijheid was beroofd en aldus in de onmogelijkheid was om strafbare feiten te plegen. Ook waar hij verklaart zich te hebben voorgenoemen niet meer aanraking te komen met het gerecht beperkt verzoeker zich, zoals verweerder terecht opwerpt, tot een hypothetisch betoog. Zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 2 juni 2017 werd gewaarschuwd dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Hij nam kennis van deze waarschuwing maar besloot deze te negeren en maakte zich op 26 juni 2017 opnieuw schuldig aan een vechtpartij waarbij hij rake klappen en trappen uitdeelde en op 17 augustus 2017 zorgde hij voor overlast in het station te Kortrijk. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker aanvankelijk bij vonnis van 15 juli 2016 een in hoofdorde opgelegde werkstraf van 275 uur werd opgelegd, ingegeven door verzoekers nog jonge leeftijd, de ter zitting betoonde spijt en de aan het slachtoffer geboden excuses en het gegeven dat verzoeker zich vrijwillig aanbood voor het volgen van een cursus agressiebeheersing. Vervolgens werd vastgesteld dat de betoonde spijt en geboden excuses volstrekt ongeloofwaardig waren en de cursus agressiebeheersing, voor zover deze daadwerkelijk is gevolgd, van geen enkel nut is gebleken. De vervangende gevangenisstraf van 30 maanden, net als de opgelegde gevangenisstraf van 12 maanden in het vonnis van 14 juli 2017, wijzen op het ernstig karakter van de gepleegde feiten.

Verzoeker gaat er verder aan voorbij dat zijn verblijfsrecht op 14 december 2017 werd beëindigd omwille van zijn gewelddadig gedrag dat getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Deze beëindiging van verzoekers verblijfsrecht werd bij arrest nr. 207 388 van de Raad van 31 juli 2018 bevestigd en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een effectieve en concrete belangenafweging heeft doorgevoerd. Er werd gewezen op verzoekers gewelddadige en bedrieglijke verleden, de opgelopen veroordelingen en straffen evenals het recidiverend karakter van die feiten. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de *in casu* genomen maatregel, dit is de bestreden beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, niet in verhouding staat met het beoogde doel, dit is de bescherming van de openbare orde.

3.2.5 In het derde onderdeel betoogt verzoeker dat er van onderduiken geen sprake is en dat hij weldegelijk heeft meegewerkt met de overheden.

3.2.6 Dit onderdeel van het middel betreft wederom het motief waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker is ondertussen vrijgelaten, hetgeen niet wordt betwist ter terechtzitting, waardoor zijn kritiek niet langer dienstig is. Verzoeker toont geen actueel belang aan, nu hij zich thans nog steeds op het grondgebied ophoudt en de wettelijke maximum termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten, reeds ruimschoots overschreden is.

3.2.7 In het vierde onderdeel van het middel levert verzoeker kritiek op het inreisverbod waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waartegen nog een annulatieberoep bij de Raad loopt. De verwijzing naar het inreisverbod van 11 september 2018 is dus voorbarig en onzorgvuldig.

3.2.8 Dit onderdeel van het middel betreft wederom het motief waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De Raad herhaalt dat verzoeker ondertussen is vrijgelaten, hetgeen niet wordt betwist ter terechtzitting, waardoor zijn kritiek met betrekking tot het motief in verband met het inreisverbod niet langer dienstig is.

3.2.9 In het vijfde onderdeel betoogt verzoeker dat hij niet gehoord is voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Het motief dat hij werd gehoord is niet correct. Indien hij was gehoord had hij gewezen op de tegenstrijdige gang van zaken, namelijk dat hij werd vastgehouden voor onmiddellijke terugleiding op 11 september 2018 en vervolgens de volgende dag werd vrijgelaten om dan weer op 14 september 2018 opnieuw te worden vastgehouden. Verzoeker is ook geenszins ondergedoken maar kon worden aangetroffen in zijn huis. Daarnaast zou hij hebben opgeworpen dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde aangezien hij geen feiten meer heeft gepleegd sinds hij de veroordelingen heeft uitgezeten en zich heeft 'herpakt'. Hij wijst op het goede rapport van de justitieassistent. Hij gaat naar school en kanaliseert zijn energie via zijn sport.

3.2.10 Waar verzoeker kritiek uit op de tegenstrijdige gang van zaken en meer bepaald zijn vrijlating en kort daarna vasthouding, merkt de Raad opnieuw op dat hij geen belang aantoonde aangezien hij thans opnieuw is vrijgelaten en zich nog steeds op het grondgebied ophoudt. Daarnaast stelt de Raad vast dat hij werd gehoord op 10 september 2018, kort voor de bestreden beslissing werd genomen.

Waar verzoeker wijst op zijn 'goed gedrag' en dat het had geleid tot een andere uitkomst van de beslissing, kan hij niet worden gevolgd. Het betoog is hypothetisch. Vooreerst merkt de Raad op dat er geen rapport van de justitieassistent is gevoegd bij het verzoekschrift. Uit de stukken blijkt dat hij reeds aangesloten was bij een sportclub en dit werd aangehaald voor de veroordeling door de rechtbank van Kortrijk doch weerhield hem niet tot het plegen van feiten. Bovendien gaat verzoeker eraan voorbij dat hij in die periode dat hij geen feiten heeft gepleegd voor een deel van zijn vrijheid was beroofd en aldus in de onmogelijkheid was om strafbare feiten te plegen. Uit de stukken blijkt eveneens dat verzoeker op 2 juni 2017 uitdrukkelijk werd gewaarschuwd dat, indien hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen, zijn verblijfsrecht zou worden ingetrokken. Hij nam kennis van deze waarschuwing maar besloot om deze te negeren en maakte zich op 26 juni 2017 opnieuw schuldig aan een vechtpartij waarbij hij rake klappen en trappen uitdeelde en op 17 augustus 2017 zorgde hij voor overlast in het station te Kortrijk. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij na een gehoor van latere datum dan 10 september 2018 nieuwe relevante elementen had kunnen mededelen die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing.

3.2.11 In het zesde onderdeel betoogt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met zijn gezins- en privéleven. Zijn leeftijd, economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met Guinee zijn niet mee in de beoordeling genomen. Verzoeker is een 20 jarige en verblijft sinds zijn 12 jaar legaal in België. Zijn hele familie woont in België en hij loopt nog school. Hij is weldegelijk ten laste van zijn moeder aangezien hij nog naar school gaat. De bestreden beslissing toont een totaal gebrek aan afdoende proportionaliteitsafweging tussen het privé- en gezinsleven, zijn afhankelijkheid van zijn moeder, zijn duurzame verankering en de zagezegde redenen van openbare orde, die minstens niet actueel, werkelijk of ernstig zijn.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven is niet absoluut. Het EHRM heeft erbij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezins- of familieleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, *quod in casu*, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, *K.M./Zwitserland*, § 51). Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze vreemdeling wordt uitgewezen; met name of er belemmeringen zijn die terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), §§ 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet worden gehecht varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 70).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezins- of familielevens noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoeker tweemaal definitief werd veroordeeld en voorwerp uitmaakte van negentien PV's. Verzoeker is het voorwerp van een beëindiging van verblijf op 14 december 2017 en het annulatieberoep bij de Raad is verworpen waardoor deze beslissing definitief in het rechtsverkeer is. Hij is tevens het voorwerp van een inreisverbod van 11 september 2018, voor tien jaar.

Verzoeker betwist de veroordelingen en PV's niet maar meent dat de strafrechtelijke feiten moeten worden afgewogen met zijn privé- en gezinsleven, zijn afhankelijkheid van zijn moeder en zijn duurzame lokale verankering.

Waar verzoeker stelt dat de feiten niet actueel zijn verwijst de Raad naar de bespreking hierboven en de vaststelling dat hij met zijn betoog eraan voorbij gaat dat hij in die periode voor een deel van zijn vrijheid was beroofd en aldus in de onmogelijkheid was om strafbare feiten te plegen. Ook waar hij verklaart zich te hebben voorgenomen niet meer aanraking te komen met het gerecht beperkt verzoeker zich, zoals uit de bespreking hierboven blijkt, tot een hypothetisch betoog. De Raad wijst er verder op dat verweerder uitdrukkelijk verwijst naar de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 14 december 2017 omwille van zijn gewelddadig gedrag dat getuigt van een gebrek aan normbesef, een immorele, oneerlijke ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Deze beëindiging van verzoekers verblijfsrecht werd bij arrest nr. 207 388 van de Raad van 31 juli 2018 bevestigd en is derhalve definitief in het rechtsverkeer aanwezig. In dit arrest werd als volgt gemotiveerd: *“Gelet op de bijzondere omstandigheden van de zaak, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de staatssecretaris in casu een zwaar gewicht toekent aan het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde en oordeelt dat de belangen van verzoeker, inclusief de aanwezigheid van zijn moeder en halfzussen in België, niet opwegen tegen de “vrijwaring van de openbare orde” (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Samel/Denemarken, §76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, §40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). De Staatssecretaris heeft op afdoende en deugdelijke wijze gemotiveerd waarom het beëindigen van het verblijfsrecht een “noodzakelijke maatregel” vormt ter bescherming van de openbare orde.”*

Er werd daarnaast eveneens een belangenafweging gemaakt met betrekking tot verzoekers gezins- en familielevens in België en het algemeen belang. De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

“Betrokkene heeft familie in België, namelijk zijn moeder K.M., meerdere halfbroers/zussen, een stiefvader en nog verdere familieleden. Hij zou nog bij zijn moeder en drie halfzussen wonen, de stiefvader F. A. S. (°x1973) woont op een ander adres. De halfzussen en halfbroers, moeder en stiefvader hebben allen de Belgische nationaliteit.

Betrokkene is ondertussen meerderjarig, er is dus in principe geen relatie van afhankelijkheid meer ten aanzien van zijn ouders. Hij wordt verondersteld als meerderjarige in zijn eigen onderhoud te kunnen voorzien. Het staat de familie van betrokkene vrij om betrokkene achterna te reizen naar Guinee.

Betrokkene krijgt ook een inreisverbod opgelegd van 8 jaar. Hij kan hiervan de opheffing of opschorting vragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn familie in België te komen bezoeken. Gedurende de periode van scheiding kunnen zij contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Bij deze houden wij rekening met de familiale situatie van betrokkene.

Betrokkene verklaart bij zijn arrestatie op 10/09/2018 een relatie te hebben met I. R. uit Brugge, een vrouw met Belgische nationaliteit. Betrokkene en zijn partner ondernamen tot op heden geen stappen om hun relatie een officieel karakter te geven. Een relatie hebben met een Belg opent bovendien geen verblijfsrecht. Mevrouw I. kan betrokkene achterna reizen naar Guinee, zij kunnen contact houden via de moderne communicatiemiddelen en betrokkene kan een opheffing van het inreisverbod aanvragen om zijn vriendin in België te komen bezoeken. Deze beslissing hoeft dus geen definitief einde van de relatie te betekenen. Hij verblijft ondertussen 8 jaar in België, waarvan het grootste deel in legaal verblijf. Betrokkene kreeg immers een recht op onbeperkt verblijf op basis van gezinshereniging met zijn Belgische moeder. De overheid mengt zich dus in het privéleven en familiale leven van betrokkene wanneer zij beslist om betrokkene te verwijderen van haar grondgebied. Deze inmenging is immers gerechtvaardigd wanneer deze dient om de fundamentele belangen van de samenleving te vrijwaren. Aangezien betrokkene om reeds genoemde reden een werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde vormt is deze inmenging gerechtvaardigd. In deze zin is er geen schending van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is 8 jaar in België, maar leefde daarvoor in Guinee terwijl zijn moeder reeds 10 jaar voor hem naar België is gekomen. Hij had blijkbaar een netwerk dat hem toen als minderjarige opving en ondersteunde. Mogelijk heeft hij dus nog vrienden/familie/kennissen in Guinee. Dit zal hem helpen om opnieuw een privéleven en familiaal leven op te bouwen. Betrokkene spreekt vlot Nederlands, ging naar school in België en ontwikkelde een netwerk van sociale contacten. Er is wellicht sprake van duurzame verankering in de Belgische samenleving. Anderzijds blijkt uit zijn gedrag en de talrijke inbreuken op de openbare orde Belgische samenleving, integendeel. Het feit dat hij een privéleven heeft ontwikkeld in België opent voor hem geen nieuw op verblijf. Het recht op een privéleven is immers niet absoluut. Er zijn minderjarige kinderen in het dossier, namelijk de halfzussen van betrokkene waar hij mogelijk mee samenwoont. Hun belangen zijn fundamenteel niet geschaad wanneer betrokkene wordt verwijderd. Het is niet bekend of betrokkene een rol speelt in de opvoeding van de minderjarige halfzussen. Gezien zijn palmares aan feiten van openbare orde zou men kunnen afleiden dat dat alleszins niet zijn hoofdbekommernis is. De belangen van de minderjarige halfzussen worden bij deze verwijdering dus niet per sé geschonden.”

Verzoeker kan derhalve niet gevolgd worden waar hij stelt dat er in de bestreden beslissing geen rekening gehouden werd met zijn gezins- en familieleven, zijn afhankelijkheid van zijn moeder en zijn duurzame verankering.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 74/13 en 44bis van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN